

لنډه کيسه

د هېڅ نوم او
Ketabton.com
نه شوم

ليکوال: واجد منگل

د هيڅ درد دوا نه شوم

ليکوال: واعد « منگل »

ترتيب: افغان کتابتون

پيل

زيات وخت تېر وو، پوره دولس كاله له كورنۍ، كلي او وطنه ليرې وم. په كوچنيوالي مي دې بېلتون ته غاړه وركړې وه.

كور كي يوې كوچنۍ خبرې زما د ژوند برخليک بدل كړ او تر بل هېواد يې ورسولم.

پوهيدم، كورنۍ به مي ډېر ځايونه را پسې لوټ په لوټ كړي وي، دومره انتظار به يې، لكه ستوري يې چې د شپې راتلو ته كوي، كړی وي. يا شايد له څو كالو وروسته يې په مرگ حساب كړی وم.

خو زه، د كلونو دردونو له زغملو سره سره بيا هم ضد نيولی وم. نه پوهيدم چې ولې، بېرته كور ته تلل مي نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو بڼايسته ځای كي، له بڼايسته خلكو سره اوسيدم، خو دا بڼايسته ځای راته وروسته دوزخ بڼكاریده.

هر څه مي لرل خو د زړه سكون نه وو. هڅه مي كوله، ټول هېر كړم، نه كیده، ورځ په ورځ مي زړه را تنگېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مي د مور غېره غوښته، هغه غېره چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پكې آرام وكړي.

بله لار نه وه، ليونتوب مي په ځان نه لوريده، دوه اختياريه مي لرل، بېرته كور ته تلل يا همداسې سرگردانه پاتي كېدل.

له ځان سره مې وويل: تر کله به ضد نيولی وم؟، ايا بڼه نه دی چې نور بايد کور ته لاړ شم؟، ايا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهيدم، نور مې دا بېلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره ليرې په يوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسېږي يا نه؟

زړه نا زړه مې له يو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وويل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازي له شيشې سره لگولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترگو مې بې اختياره اوبښکې توپيدې، هره سيمه راته نوې ښکارېده، بايد نوې وای، دولس کاله ترې ليرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا گرمه وه، د مازديگر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانگې غورولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسيدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشميرلې. موټروان اکسيلېټر ته پښه ورکړه، شاته په سرک خړي دورې پورته شوې...

شاوخوا مې وکتل، ټول ځايونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زياتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص څو لويې نوې ودانۍ تر سترگو کيدې.

وراندې لارم، هېڅ نه پوهيدم چې کوم ځای ته روان يم، خلکو هم نه پيژندم، د کلي ماشومان اوس زلميان شوي وو او زلميان بيا په پخه عمر کې وو.

د سيمې د بڼې بدلیدو له امله مې کور نه شو پيدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له يو سپين رنگه جومات سره نيردې اوسيدو.

يوې او بلې خوا وگرځيدم، مخې ته له يو دېوال سره شنې گڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کپنولي وې.

بيا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپين رنگه جومات هماغسې رنگ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازي ته ور ورسيدم. شاته مې د موټر غبر تر غور و شو، د خام سړک په يو رنگ ځای کې کې تور رنگه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د بڼې اړخ ټايرونه يې د سړک رنگ ځای ته برابر شول، له کندی اوبو څرېکه وکړه، پاکي جامي يې را ولرلې. پاس مې ور وکتل، يو ځوان هلک ترې رابنکته شو، زړې او خيړني جامي يې اغوستې وې، ستړی بنکاریده، لاسونه يې په رنگ تور شوي وو. شونډې يې چاودې وې. فکر مې وکړ، بنايي د کلي يو کس دی. وروسته بڼه نيردې راغی، په حيرانۍ يې راته وکتل، بيا مې له مخې تېر شو، د يوې ماتې خړې لرگينې دروازي خوا ته يې گامونه واخيستل...

اتکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شیبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو بڼه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انگرې ور ننوتم.

اه! هغه پخوانی لویه حویلی نوره نه وه پاتې، چارچپیره خام دېوالونه تاو وو، یوازې یوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه یې جارو کوله، را وکتل. زما څیرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم یې پیژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچني سالون کې په ویل چیر (معیوبینو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس بسکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو یې ور پرې وتم، له اوبنکو ډکې سترگې مې ور واړولې:

- مورې! عابد یم.

غلي وه، د خبرو سپکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه بنود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو یې لاس کې نیولې وه.

را ویې کتل، په تندي کې یې گونځې پیدا شوې، په زوټه (زوره) یې را غږ کړ:

- زموږ له ځوریدو دې ډېر خوند واخیست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

ويې توخل، مخ يې سور واوبنت، جارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

- ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شي؟ مور به مې هماغسې روغه کړي؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړي؟

د بني اړخ دېوال ته يې گوته ونيوله:

- هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره يو ځای کړي؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موي سترگو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته يې خلاصې کړې، غټه اوبنکه يې له سترگو او غورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سپکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفگان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازي اوس د يوې پر ځای، درې شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هېڅ درد دوا نه شوم...

پای

يادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شريک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره
ډېره مرسته کولى شي.

فيسبوک: [Wajid Mangal](#)

واتساپ: [+4368864664143](#)

ايمپل: wajidmangal2003@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**